

- diotelegraficznej i radiotelefonicznej służbie ruchomej morskiej, automatycznych urządzeń alarmowych, urządzeń radiowych stosowanych na środkach ratunkowych, urządzeniach radionamiarowych i wszelkich urządzeniach pomocniczych, w tym urządzeniach zasilających, jak również ogólną znajomością wszelkich urządzeń stosowanych w radionawigacji, szczególnie w celu zapewnienia konserwacji tych urządzeń,
- 5) praktyczną znajomością działania, obsługi i konserwacji urządzeń wymienionych w pkt 4 wraz z praktyczną umiejętnością dokonywania namiarów oraz znajomością zasad skalowania radionamierników,
- 6) praktyczną umiejętnością lokalizowania i naprawiania, za pomocą odpowiednich przyrządów pomiarowych i narzędzi, tych uszkodzeń urządzeń, jakie mogą wystąpić w czasie rejsu,
- 7) umiejętnością poprawnego nadawania ręcznego i odbioru na słuch nadawanych znakami Morse'a grup kodowych, składających się z liter, cyfr i znaków przestankowych, z szybkością 16 grup na minutę oraz tekstu otwartego z szybkością 20 słów na minutę; każda grupa kodowa powinna zawierać 5 znaków, przy czym każda cyfra lub znak przestankowy liczy się za dwa znaki; średnie słowo w tekście powinno zawierać 5 liter; czas każdej próby nadawania i odbioru wynosi ogólnie po 5 minut,
- 8) umiejętnością poprawnego nadawania i odbioru korespondencji radiotelefonicznej.

77

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 29 marca 1986 r.

w sprawie zezwoleń na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych.

Na podstawie art. 19 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 1984 r. o łączności (Dz. U. Nr 54, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przez urządzenia megafonowe rozumie się urządzenia elektroakustyczne używane do wzmacniania dźwięków w miejscach publicznych, gdy łączna moc dostarczana do głośników przekracza 10 W.

2. Za miejsce publiczne w rozumieniu rozporządzenia uważa się miejsce ogólnie dostępne.

3. Za zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych uważa się także ich zakładanie i używanie:

- 1) w innych miejscach lub w taki sposób, że wzmacniane przez nie dźwięki mogą być słyszane w miejscu publicznym,
- 2) we wszystkich rodzajach pojazdów zdolnych do poruszania się na drogach publicznych, przystosowanych do przekazywania dźwięków na zewnątrz pojazdu, z wyjątkiem pojazdów jednostek organizacyjnych podległych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych oraz pojazdów operacyjnych, dowodzenia i łączności komend wojewódzkich, rejonowych i terenowych zawodowych straży pożarnych.

§ 2. 1. Zezwolenie na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych wydają:

- 1) właściwe miejscowo wojewódzkie urzędy telekomunikacji,

- 2) w województwie katowickim i stołecznym warszawskim — dyrekcje okręgów poczty i telekomunikacji.

2. Wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, wymaga uzgodnienia w zakresie ochrony porządku publicznego z rejonowym urzędem spraw wewnętrznych, właściwym ze względu na miejsce zakładania i używania urządzenia megafonowego.

§ 3. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia powinien zawierać:

- 1) określenie godzin użytkowania i rodzaju audycji, których nadawanie ma być wzmacniane przez urządzenia megafonowe,
- 2) miejsce zainstalowania aparatury stacyjnej i punktów głośnikowych (w odniesieniu do pojazdów i urządzeń przenośnych — teren działania),
- 3) opis techniczny urządzeń zawierający następujące dane:
 - a) liczbę i typ mikrofonów, magnetofonów, gramofonów, odbiorników radiowych,
 - b) liczbę i typ wzmacniaczy sterujących i wzmacniaczy mocy,
 - c) liczbę i typ głośników i kolumn dźwiękowych,
 - d) elektryczny schemat połączeń, z podaniem rodzaju przewodów napowietrznych i kablowych,
 - e) przy używaniu urządzeń przenośnych — liczbę i typ tych urządzeń,
- 4) wskazanie, czy zezwolenie ma być wydane na czas określony czy na czas nie określony.

2. W razie przeprowadzania nagłośnienia przez jednostki organizacyjne resortu łączności nie jest wymagane dołączenie do wniosku danych, o których mowa w ust. 1 pkt 3.

§ 4. 1. Zezwolenia udziela się na czas określony lub nie określony.

2. Zezwolenie określa szczegółowe warunki korzystania z urządzeń megafonowych, a w szczególności:

- 1) miejsce zainstalowania i teren działania,
- 2) opis techniczny,
- 3) rodzaj audycji i godziny użytkowania,
- 4) okres ważności zezwolenia.

§ 5. Zezwolenie może być cofnięte przez organ, który je wydał, jeżeli:

- 1) naruszone zostały warunki określone w § 4 ust. 2,
- 2) urządzenie jest wykorzystywane sprzecznie z prawem, porządkiem publicznym lub zasadami współżycia społecznego — na wniosek (zawierający uzasadnienie) właściwego terenowego organu administracji państwowej.

§ 6. Jednostki organizacyjne wymienione w § 2 mogą:

1) przeprowadzać kontrolę przestrzegania warunków korzystania z urządzeń megafonowych, określonych w zezwoleniu,

2) wydawać nakazy demontażu urządzeń megafonowych zainstalowanych lub używanych bez zezwolenia oraz w razie upływu okresu ważności zezwolenia.

§ 7. Od decyzji jednostek organizacyjnych wymienionych w § 2 przysługuje odwołanie w terminie 14 dni od daty otrzymania decyzji do:

- 1) właściwej dyrekcji okręgu poczty i telekomunikacji — jeżeli decyzję wydał organ określony w § 2 ust. 1 pkt 1,
- 2) Ministra Łączności — jeżeli decyzję wydał organ określony w § 2 ust. 1 pkt 2.

§ 8. Wysokość opłat pobieranych przy wydawaniu zezwoleń regulują odrębne przepisy.

§ 9. Zezwolenia na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, tracą moc po upływie 60 dni od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: W. Majewski

78

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 kwietnia 1986 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1983 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym.

1. Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 listopada 1985 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ulg w podatku dochodowym (Dz. U. Nr 55, poz. 284) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1983 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym (Dz. U. Nr 75, poz. 337, z 1984 r. Nr 23, poz. 110 oraz z 1985 r. Nr 5, poz. 18 i Nr 55, poz. 284), z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia nie obejmuje następujących przepisów:

- 1) § 21 i 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1983 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym (Dz. U. Nr 75, poz. 337) w brzmieniu:

„§ 21. 1. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1982 r. w sprawie ulg w podatku dochodowym z tytułu przeznaczania zysku na cele rozwojowe oraz

na inne cele uzasadnione społecznie (Dz. U. Nr 41, poz. 274),

- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 maja 1983 r. w sprawie ulgi w podatku dochodowym z tytułu wzrostu produkcji przędzy, skór garbowanych, obuwia gumowego i tekstylnogumowego (Dz. U. Nr 28, poz. 137),
- 3) § 19 ust. 3 uchwały nr 281 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1973 r. w sprawie zapewnienia warunków dalszego rozwoju spółdzielczości inwalidów (Monitor Polski z 1973 r. Nr 56, poz. 314 i z 1979 r. Nr 21, poz. 120).

2. Do ulg w podatku dochodowym, przyznanych lub należnych w 1983 r. na podstawie przepisów rozporządzeń wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 2, stosuje się przepisy tych rozporządzeń.

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1984 r.”